

az **Alkotmánybíróság** (címzett)
Budapest
Donáti utca 35-45.
1015
részére

a **Fővárosi Törvényszék**
mint elsőfokú bíróság
Budapest
Markó utca 27.
1055
útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/262-0/2018
Érkezett:	2018 FEBR 14.
Példány:	3
Melléklet:	3x 10 + 21 db
Kezelőiroda:	

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 16.	
FOLAJSTROMSZÁM KEZDŐÍRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2018 JAN 30. (119)
PÉLDÁNY:	2x2 IV:
MELLÉKLET:	2x2 KÖZTÜK:
FOLAJSTROMSZÁM: ÍRÁRATON: 06P22496/14	

Kúriai ügy/részítélet szám/hivatkozási szám: Pfv.II.20.654/2017/20.
Fővárosi Ítéltábla ügy/másodfokú részítélet szám/hiv. sz.: 19.Pf.21.298/2016/7.

Tárgy: ALKOTMÁNYJOGI PANASZ

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] (a továbbiakban: „**Indítványozó**”
vagy „**Felperes**”)

— jogi képviselő: Dr. Szikszai Csaba ügyvéd ([redacted])

[redacted] **I. r. és a Magyar Állam II. r. alperesekkel** (a továbbiakban együttesen: „**Alperesek**”) szemben

a felülvizsgálati eljárás alapirátának tekintendő, **2017. február 13.** napján kelt, a Fővárosi Törvényszék által **2017. február 14.** napján, illetve a Tisztelt Kúria által **2017. március 16.** napján érkeztetett felülvizsgálati kérelem (a továbbiakban: „**Felülvizsgálati Kérelem**”)

alapján a **Kúria** előtt **Pfv.20.654/2017.** szám alatt folyamatban volt felülvizsgálati eljárásra (a továbbiakban: „**Felülvizsgálati Eljárás**”), valamint a

Felülvizsgálati Eljárás alapját képező **Fővárosi Ítéltábla** által **19.Pf.21.298/2016/7.** szám alatt meghozott, **2017. január 19.** napján kelt másodfokú, jogerős részítéletre (a továbbiakban: „**Másodfokú Részítélet**”),

valamint a Felülvizsgálati Kérelem alapján a **Kúria** mint felülvizsgálati bíróság által meghozott, **Pfv.II.20.654/2017/20.** számú, **2017. október 24.** napján kelt, és általunk

01. 01.
12. 20

2017. december 04. napján megismert részítéletre (a továbbiakban: a „**Kúria Részítélete**”), amelyet a Másodfokú Részítéletre kiterjesztő hatállyal (a Másodfokú Részítélet és a Kúria Részítélete a továbbiakban együttesen: „**Részítélet**”) a jelen alkotmányjogi panasszal (a továbbiakban: „**Alkotmányjogi Panasz**”) támadunk,

a rendelkezésre álló, az **Alkotmánybíróságról** szóló **2011. évi CLI. törvény** (a továbbiakban: „**Abtv.**”) **31. §-ának (1) bekezdésében** rögzített 60 (hatvan) napos határidőn belül,

az **Abtv. 27. §-a** alapján — hivatkozással **Magyarország Alaptörvénye** (a továbbiakban: „**Alaptörvény**”) **24. cikkének (2) bekezdése d) pontjára** és figyelemmel az **Abtv. 53. §-ának (2) bekezdésére** — az alábbi

ALKOTMÁNYJOGI PANASZT

terjeszti elő.

Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Részítéletéről **2017. december 04. napján** szereztünk tudomást, így a 60 napos jogvesztő határidő lejárt a számításaink szerint **2018. február 02. napjára** esik.

I

A KÉRELEM/INDÍTVÁNY

1.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvénynek elsődlegesen a **XXVIII. cikke (1) bekezdése** (a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog), másodlagosan a **25. cikk (3) bekezdése** (a bíróságok jogalkalmazása egységének biztosítása), harmadlagosan a **XIII. cikkének (1) bekezdése** (a tulajdonhoz való jog) alapján állapítsa meg a Kúria Részítéletének, ezzel együtt a Fővárosi Ítéltábla Másodfokú Részítéletének alaptörvény-ellenességét, ez alapján a Kúria Részítéletét, és a Fővárosi Ítéltábla Másodfokú Részítéletét semmisítse meg.

2.

Kérjük továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az I/1. pontban meghatározott Kúria Részítélete és a Fővárosi Ítéltábla Másodfokú Részítélete végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függessze fel.

II

A PERTÖRTÉNET RÖVID ISMERTETÉSE

1.

A Felperes az Alperesekkel szemben az első fokon eljáró **Fővárosi Törvényszéken házastársi közös vagyon megosztása** iránt keresetlevelet nyújtott be, ezáltal elsőfokú peres eljárást kezdeményezett. A **Fővárosi Törvényszék a 60.P.22.496/2014/62. számú első fokú részítéletet** (a továbbiakban: „**Elsőfokú Részítélet**”) hozta meg **2016. március 10. napján**, mely Elsőfokú Részítélet szerint a bíróság megállapította, hogy **a Felperes ráépítés jogcímén megszerezte a [REDACTED] alatti ingatlan 22/100-ad tulajdoni hányadát**. A bíróság az Elsőfokú Részítélet szerint megkereste a Budapest Fővárosi Kormányhivatala XI. Kerületi Hivatalát, hogy a II. r. Alperes tulajdonjogát törölje, és jegyezze be a Magyar Állam tulajdonjogát 78/100-ad arányban, és a Felperes ([REDACTED] tulajdonjogát 22/100-ad arányban. A bíróság az Alpereseket a fentiek tűrésére kötelezte. Ezt meghaladóan a bíróság a Felperes keresetét, **az Alperesnek az Ingatlan kiürítésére vonatkozó kereseti kérelmét elutasította**. A Felperes 63., a II. r. Alperes 64. sorszám alatt nyújtott be fellebbezését (rendes jogorvoslat) az első fokú részítélettel szemben.

2.

A fellebbezések alapján a **Fővárosi Ítéltábla**, mint másodfokú bíróság, **19.Pf.21.298/2016/7. szám** alatt meghozta a **2017. január 19. napján kelt Másodfokú Részítéletet**, mely szerint az ítéltábla az elsőfokú bíróság részítéletét részben megváltoztatta, és kötelezte a Felperest, hogy **30 napon belül az ingóságaitól kiürítve adja a II. Rendű Alperes birtokába a [REDACTED] helyrajzi számú ingatlant**. Az elsőfokú bíróság részítéletének a Felperes ráépítés jogcímén történt tulajdonszerzését megállapító és ennek érdekében az illetékes földügyi hatóságot megkereső, az Alpereseket ennek tűrésére kötelező, valamint a Felperes keresetét ezt meghaladóan elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte. Az elsőfokú bíróságot a másodlagos kereseti kérelem elbírálása érdekében a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, az I. Rendű Alperesnek az építésügyi hatósághoz 2003. február 19-én címzett nyilatkozata érvénytelenségének vagy hatálytalanságának a megállapítása iránti kereseti kérelem tárgyában a pert megszüntette. Az ítéltábla azzal a felhívással kereste meg a Budapest Fővárosi Kormányhivatala Földhivatali Főosztály XI. Kerületi Hivatalát, hogy törölje a [REDACTED] bejegyzett perindítás tényét. A Másodfokú Részítélettel szemben fellebbezésnek nem volt helye. Ezért a Felperes a Másodfokú Részítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriára.

3.

A Felperes a felülvizsgálati eljárásban a Pp. vonatkozó rendelkezései alapján kérelmezte a Másodfokú Részítélet végrehajtásának felfüggesztését a Kúria előtt, amely kérelemnek a Kúria helyt adott a felülvizsgálati eljárás ítélettel való lezárásának napjáig.

4.

A **Kúria** mint felülvizsgálati bíróság, a felperesi felülvizsgálati kérelem és a II. r. alperesi felülvizsgálati ellenkérelem alapján **Pfv.II.20.654/2017/20.** szám alatt, **2017. október 24.** napján meghozta a **Kúria Részítéletét**. A Kúria a jogerős részítélet (Másodfokú Részítélet) felülvizsgálattal támadott részét azzal a kiegészítéssel tartotta fenn hatályában, hogy a Felperesnek a tulajdonjog megállapítására irányuló keresetét elutasítottak tekintette (ez által pontosította a Másodfokú Részítéletet). A Kúria Részítéletével szemben felülvizsgálati eljárásnak nem volt helye.

5.

A Felperes végül a Vht. vonatkozó rendelkezései alapján kérelmezte a végrehajtást foganatosító Pesti Központi Kerületi Bíróságnál a Másodfokú Részítélet végrehajtásának felfüggesztését, amely végrehajtás felfüggesztését a bíróság engedélyezte 4 (négy) hónapos időtartamra, gyakorlatilag 2018. április 15. napjáig. A Másodfokú Részítélet végrehajtása ez által jelenleg is felfüggesztés hatálya alatt áll.

III

A JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE

1.

Rögzítjük, hogy az Indítványozó, mint Felperes a hazai/nemzeti jog szerint biztosított jogorvoslati lehetőségeit teljes mértékben kimerítette az alábbiak szerint.

2.

Tekintettel arra, hogy az Indítványozó, mint Felperes számára az Elsőfokú Részítélet a kereseti kérelmének részben megfelelő volt, ezért az Elsőfokú Részítéletnek csak bizonyos részeivel szemben nyújtott be fellebbezési kérelmet a Fővárosi Ítélőtáblára. A II. r. Alperes fellebbezése által azonban a másodfokú bíróság, a Fővárosi Ítélőtábla az Indítványozó, mint Felperes kereseti kérelmével, és az első fokú részítélet tulajdonjogot megállapító rendelkezésével ellentétes határozatot hozott, ezért az Indítványozó, mint Felperes a Másodfokú Részítélettel szemben, határidőn belül, jogszerűen felülvizsgálati kérelmet (rendkívüli jogorvoslati kérelmet) nyújtott be a Kúria részére. Ezen felperesi felülvizsgálati kérelmet a Kúria elutasította, és a Kúria Részítéletével helyben hagyta, hatályában fenntartotta a Fővárosi Ítélőtábla Másodfokú Részítéletét azzal a pontosítással, hogy az Indítványozónak, mint Felperesnek a tulajdonjog megállapítása iránti kérelmét is elutasítottak tekintette (ezáltal pontosította a Másodfokú Részítéletet).

3.

Fontos körülménynek tekintjük, hogy az Indítványozó, mint Felperes a Másodfokú Részítélettel szemben **perújítással (rendkívüli jogorvoslattal) élt a Fővárosi Törvényszéken** (ügyszám: **31.P.22.657/2017**). Az Indítványozó, mint Felperes perújítási kérelmét a Fővárosi Törvényszék befogadta, ezen perújítási (jogorvoslati) eljárás jelenleg is folyamatban van, azonban a perújítás rendkívüli jogorvoslatnak minősül (amely már túlmutat a kimerített, feltételnek tekintendő rendes jogorvoslaton) és a perújítás nem esik

az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. Határozat (a továbbiakban: „Ügyrend”) 32. §-ának hatálya alá, ezért álláspontunk szerint ez a körülmény nem lehet akadálya a jelen Alkotmányjogi Panasz befogadásának és elbírálásának.

4.

Az Indítványozónak, mint Felperesnek a hazai/nemzeti jog szerint más jogorvoslati lehetősége nem lévén — mivel a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, és más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva —, hivatkozással a Kúria álláspontunk szerinti alaptörvény-ellenes eljárására, ennek folytán az alaptörvény-ellenesen meghozott Részítéletre, a jelen Alkotmányjogi Panaszt nyújtja be a Tisztelt Alkotmánybíróság részére.

IV

AZ INDÍTVÁNYOZÓ ÉRINTETTSÉGÉNEK BEMUTATÁSA

1.

Tekintettel arra, hogy a fent megjelölt peres eljárás(ok)ban az Indítványozó, mint Felperes közvetlenül érintett fél, külön nem szükséges igazolnunk az érintettségét azzal, hogy álláspontunk szerint a Kúria Részítélete, ezzel együtt a Másodfokú Részítélet az Indítványozó alapvető jogait és érdekeit (a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát és a tulajdonhoz való jogát) kifejezetten sérti.

V

A HIVATKOZOTT, ÉRINTETT JOGSZABÁLYI RENDELKEZÉSEK BEMUTATÁSA

1.

Álláspontunk szerint a lent hivatkozott jogszabályi rendelkezések, amelyeket a Másodfokú Bíróság és a Kúria alkalmazott, a bírói döntéseket érdemben befolyásolták, ezzel együtt a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. Az előbbieket azért rögzítettük, mert tisztában vagyunk azzal, hogy az **Abtv. 29. §-a** alapján a Tisztelt Alkotmánybíróság az Alkotmányjogi Panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

2.

A Kúria által alkalmazott jogszabályi rendelkezések közül kiemelkedőnek tartjuk a **korabeli, régi Ptk. („Ptk.”) 137. §-át**, amely lényegében arról rendelkezik, hogy ha nincs a felek között megállapodás, akkor e törvényi rendelkezés alapján, ráépítés útján közös tulajdon jön létre az Ingatlan tekintetében.

3.

Kiemelkedőnek tartjuk továbbá a régi, korabeli Csjt. („Csjt.”) 27. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat, valamint a Csjt. 30. §-ának (1), (2), és (5) bekezdéseit. A töretlen bírói gyakorlat szerint a házastársi életközösség megszűnése nem eredményezi automatikusan a házasságon alapuló szívességi lakáshasználat megszűnését (PK 299. és a BH 1992 10. sz.). A házastársak, [REDACTED]

[REDACTED] jelenleg egyetemi tanulmányait folytatja, és a [REDACTED] található Ingatlan az állandó, bejelentett lakóhelye és lakcíme, egyben tartózkodási helye. [REDACTED] nemcsak a Csjt. és a bírói gyakorlat szerint (BH 1992 12. sz.) jogosult az Ingatlannal kapcsolatos lakáshasználatra, hanem a vonatkozó bérleti szerződés őt e tekintetben külön is nevesíti. E körben hangsúlyozzuk, hogy a gyermek lakáshasználati jogát önmagában a nagykorúság elérése nem szünteti meg, hiszen tipikus esetben a szülők — jelen esetben az I. r. Alperes és az Indítványozó — ezt követően is kötelesek gondoskodni továbbtanuló nagykorú gyermekük tartásáról, amelynek elsődleges módja a saját háztartásukban történő ellátás, tartás, lakhatás biztosítása. A Kúria a fent megjelölt jogszabályi rendelkezéseket álláspontunk szerint alaptörvény-ellenesen alkalmazta, pontosabban hagyta figyelmen kívül.

4.

A fentiekből az következik, hogy a Részítéletben foglaltakkal ellentétben az Indítványozó, mint Felperes és a II. r. Alperes Magyar Állam jogviszonyának megítélésére a korabeli, régi Csjt. és a Ptk. szabályait nem hogy áttételesen, de közvetlenül lehet és kell is alkalmazni. A Csjt. és a Ptk. valamint az eseti döntésekkel alátámasztott töretlen bírói gyakorlat szerint a Csjt. és a Ptk. nemcsak az Indítványozó és az I. r. Alperes egymás közötti vagyoni viszonyainak megítélésére irányadó, hanem az Indítványozó és a II. r. Alperessel való viszonyára is.

A fentieket erősítik meg a felperesi állásponttal összhangban a Fővárosi Törvényszék 66.P.22.496/2014/62. számú Elsőfokú Részítéletének 14. o. 3-6. bek.-ei is.

Ezen ítéleti rendelkezések szerint „a tulajdon szerzésre vonatkozó felperesi kereset esetében a Ptk. és a Csjt. rendelkezéseit is alkalmazni kell. A BH1976.451 számú eseti döntés úgy rendelkezik, hogy ha a házastársak az egyik házastárs hozzátartozójának ingatlanán házat emelnek, a ráépítéssel jogviszonyba kerülnek a telek tulajdonosával is. Ilyenkor két jogviszony keletkezik: az egyik a ráépítő házastársak és a telektulajdonos között, a másik pedig a házastársak között. Az egyik házastárs által ezzel kapcsolatban indított perben mindkét jogviszonyt el kell bírálni: először a házastársak és a tulajdonos között keletkezett jogviszonyt, amelyre a Ptk.-ban foglalt rendelkezések az irányadóak, míg a Csjt.-nek a házastársi vagyontársaságra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Csjt. rendelkezéseit azért kell alkalmazni, mert az Indítványozó és az I. r. Alperes az építési engedély megadásakor és az építkezés alatt házastársak voltak és az építkezést az életközösségük fennállása alatt kezdték meg. Házastársi együttélésüket

ugyan megszakították időközben, de a közös vagyonukat nem osztották meg és az építkezést közösen fejezték be.

A Csjt. 27. §-ának (1) bekezdése értelmében a házasság megkötésével a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyonközösség keletkezik. Ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség ideje alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azt, ami valamelyik házastárs külön vagyonához tartozik.

Ilyen esetben nem a harmadik fél részére tett nyilatkozatokból kell kiindulni. Az I. r. Alperes részére kiadott jogerős építési engedély alapján — a házastársak között létrejött házastársi közös vagyont megosztó szerződés szerint — az Indítványozó különvagyonából történt az emeletráépítés. Az I. r. Alperes minden ezzel kapcsolatos követelését engedményezte az Indítványozóra. **Az valóban igaz, hogy a közigazgatási eljárásban a Csjt. rendelkezéseit nem lehet alkalmazni, a jelen eljárást azonban nem az Étv. alapján kell elbírálni. Az általános vagyoni jogi viszonyokra a Ptk., a speciális családjogi viszonyokra a Csjt. az alkalmazandó jogszabály.”**

5.

A Másodfokú Bíróság és a Kúria a fent megjelölt jogszabályi rendelkezéseket, ezzel együtt a rájuk kötelező érvénnyel vonatkozó elvi iránymutatásokat álláspontunk szerint szakmai szempontból hibásan, helytelenül értelmezték, illetve hagyták figyelmen kívül, amely mulasztást a tisztességtelen bírósági eljárás részének tekintjük, ezzel együtt a Másodfokú Bíróságnak és a Kúriának ez az eljárása az Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdését is megsértette, mely szerint a Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. Ennek tükrében megállapítható, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria a bíróságokra kötelező érvényű jogegységi határozatokkal — amely az ilyen, és ehhez hasonló ügyekben a régi, korabeli Csjt. és a Ptk. rendelkezéseinek alkalmazását teszik kötelezővé — ellentétes döntéseket hozott.

6.

Az elvi iránymutatások kötelezőek a bíróságok számára, ennek ellenére a Kúria Részitéletével mégis azt hagyta jóvá/helyben, hogy a házastársak életközösségének megszakadása, megszüntetése megszüntetni a szívességi lakáshasználatot. A lakás a család számára az otthont jelenti, és mint ilyen, a családi élet, a gyermekek felnevelésének színtere. A magyar szabályozás mellett a nemzetközi dokumentumokban (például az Európa Tanács Miniszterek Bizottsága (81) 15 Ajánlása) is kiemeli ennek fontosságát.

7.

A Részitélet sérti [REDACTED] jogait is. A lakáshasználat rendezésére vonatkozó szabályok alkalmazása szempontjából — a bírói gyakorlattal egyezően (BH 1992/12. sz. 764. és CDT 206.) — lakáshasználatra jogosult a lakásra kizárólagos jogcímmel rendelkező házastárs gyermeke is.

VI

**AZ ALKOTMÁNYJOGI PANASZ BENYÚJTÁSÁNAK ÉRDEMI
INDOKOLÁSA, AZ ALAPTÖRVÉNY MEGSÉRTETT
RENDELKEZÉSEINEK PONTOS MEGJELÖLÉSE**

1.

Álláspontunk szerint a Kúria az Alaptörvénynek a lentiekben meghatározott rendelkezéseit sértette meg.

2.

Az Alaptörvény megsértett rendelkezései:

XXVIII. cikk

(1) **Mindenkinek joga van ahhoz, hogy** az ellene emelt bármely vádat vagy **valamely perben a jogait és kötelezettségeit** törvény által felállított, független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

25. cikk

(3) A **Kúria** a (2) bekezdésben meghatározottak mellett **biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.**

XIII. cikk

(1) **Mindenkinek joga van a tulajdonhoz** és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

VII

**A MEGSEMISÍTENI KÉRT KÚRIA RÉSZÍTÉLETE, EZZEL EGYÜTT A
MÁSODFOKÚ BÍRÓSÁG RÉSZÍTÉLETE ALAPTÖRVÉNY-
ELLENESSÉGÉNEK INDOKOLÁSA**

1.

Azzal, hogy a Másodfokú Bíróság meghozta a Másodfokú Részítéletet, valamint a Kúria helyben hagyta a Másodfokú Részítéletet, az eljáró bíróságok kifejezetten **megsértették az Indítványozónak, mint Felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében biztosított tisztességes peres eljáráshoz való jogát, mint az Alaptörvényben rögzített alapvető jogát.**

2.

A felperesi bírósági beadványokból, valamint a Fővárosi Törvényszék Elsőfokú Részítéletéből egyértelműen kiderül, hogy a szakmailag helyes, egyben **tisztességes** bírósági eljárás része az, hogy az eljáró bíróság — a jelen esetben a Másodfokú

Bíróság és a Kúria — figyelembe veszi és alkalmazza a rá kötelező érvényű elvi iránymutatásokat. Ugyanakkor helyesen, az elvi iránymutatásoknak, valamint a kapcsolódó eseti döntéseknek megfelelően értelmezi és alkalmazza a vonatkozó jogszabályokat, azonban ez a jelen esetben nem történt meg, **álláspontunk szerint ez a bírósági mulasztás okán elmaradt.** E körben e helyen megismételjük, és nyomatékosítjuk, hogy a Másodfokú Bíróságnak és a Kúriának ez az eljárása az **Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdését is megsértette**, mely szerint a **Kúria** a (2) bekezdésben meghatározottak mellett **biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.** Ennek tükrében megállapítható, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria a bíróságokra kötelező érvényű jogegységi határozatokkal — amely az ilyen, és ehhez hasonló ügyekben a **régi, korabeli Csjt. és a Ptk.** rendelkezéseinek alkalmazását teszik kötelezővé — ellentétes döntéseket hozott. E körbe tartozik például az, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria a **PK 298 Számú Polgári Kollégiumi Állásfoglalás III. pontjában** foglaltakkal ellentétes Részítéletet hozott, ugyanis ezen bíróságok úgy döntöttek a lakáshasználat kérdéséről, hogy a feleknek erre vonatkozóan semmiféle kérelmük nem került előterjesztésre, a más bíróságok kifejezett, határozatokban foglalt felhívásait — mely szerint a lakáshasználat körében széles körű bizonyítást kell lefolytatni — félresöpörték, ugyanakkor a volt házastársak sem a bontóperben, sem később, ez ideig semmilyen formában nem állapodtak meg a lakáshasználat kérdéséről, rendezéséről. Ennek ellenére az eljáró bíróságok állást foglaltak a használat jogának kérdésében a részítéleteikben, hiszen egyrészt erre vonatkozó külön kérelem nélkül megállapították, hogy használati joga nincs az Indítványozó Felperesnek, illetve a nélkül, hogy az I. r. Alperes [REDACTED] bármilyen vonatkozó nyilatkozata rendelkezésre állna, úgy rendelkeznek az ítéletek, hogy az Indítványozó Felperes nem jogosult a lakás használatára, ezért el kellett volna távoznia az Ingatlanból. Megállapítható, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria úgy tett megállapításokat, úgy döntött részítéletében a lakáshasználat kérdésében, hogy a **PK 298 Számú Polgári Kollégiumi Állásfoglalás III. pontjában** foglaltakkal szemben, az adott helyzetben és időpontban a lakáshasználat megnyugtató módon nem volt, és jelenleg sem rendezhető.

3.

Az álláspontunk szerint megvalósult **tisztességtelen bírósági eljárás** kapcsán külön kitérünk arra, hogy a Kúria —tisztességtelen módon — nem volt hajlandó figyelembe venni, pláne nem elbírálni a felülvizsgálati kérelem benyújtására rendelkezésre álló 60 (hatvan) napon túl, de még a felülvizsgálati bírósági tárgyalás előtt kellő időben benyújtott beadványainkat (2. és 3. számú előkészítő iratok). A Kúria Részítéletében, e körben hivatkozik két BH-ra, eseti döntésekre, nevezetesen a **BH1998.588.** és a **BH2017.232.** számú eseti döntésekre. A **Kúria Részítéletében** e körben azt hangsúlyozta a **12. o. 70. és 71. pontjaiban**, hogy „A Kúria a részítéletet a **Pp. 275. § (2) bekezdése** alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálta felül. A Kúria elsődlegesen rámutat arra, hogy a felülvizsgálati kérelem kiterjesztésének, új jogszabálysértések megjelölésének a felülvizsgálatra előírt határidő lejártá után nincs helye, ezért a jogerős részítéletet a felperes joghatályosan előterjesztett felülvizsgálati kérelmében foglaltak alapján vizsgálta.” Hangsúlyozzuk, hogy a Felülvizsgálati Eljárásban kellő időben benyújtott 2. és 3. számú előkészítő irataink nem terjesztették ki a felülvizsgálati kérelmet, és új jogszabálysértések megjelölése sem történt meg. **A 2. és a 3. számú előkészítő iratainkkal csupán árnyaltuk, pontosítottuk, egyértelműsítettük a felülvizsgálati kérelmünket, ezért a**

Kúriának a tisztességes eljárás keretein belül a Kúria Részítéletének meghozatala során figyelembe kellett volna vennie a 2. és a 3. számú előkészítő iratainkat. Ezeket a beadványokat a kúriai tárgyalást megelőzően, kellő időben benyújtottuk, és a Kúria Részítéletének meghozatala során a Kúriának ezen bírósági beadványokat részletesen el kellett volna olvasnia, elemeznie kellett volna, és figyelembe kellett volna vennie. Ugyanakkor a Kúria Részítéletének indokolásában semmilyen módon nem tért ki arra, hogy álláspontja szerint az Indítványozó, mint Felperes milyen módon terjesztette ki felülvizsgálati kérelmét, illetve azon milyen módon, mértékben terjeszkedett túl. Erre vonatkozóan a Kúria Részítéletében egészen pontosan semmi nem található. A jelen esetben tehát nem a Kúria Részítéletében hivatkozott **BH1998.588.** és **BH2017.232.** számú eseti döntésekben rögzített esetek történtek meg, azaz a jelen ügyben az Indítványozó, mint Felperes nem kiegészítő felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, és nem új jogszabálysértéseket jelölt meg, hanem **a határidőben benyújtott felülvizsgálati kérelmét árnyalta, pontosította, egyértelműsítette.** Feltéve, de meg nem engedve, hogy a Kúria helyes álláspontot foglalt el, figyelembe véve az **1/2016. (II. 15.) PK véleményt** is — amely a Kúriára nézve kötelező érvényű —, ennek tükrében nem kellett volna figyelembe vennie a 2. és a 3. számú beadványainkat és nem kellett volna ezzel kapcsolatban részletes indokolást kifejtenie a Kúria Részítéletében.

Ez esetben a Kúria Részítéletével ellentmondásos módon mégis megsértette ezen eseti döntéseket és a hivatkozott elvi iránymutatást, valamint a Pp. vonatkozó rendelkezéseit is, hiszen a Kúria Részítéletében, pontosabban annak indokolásában részletesen kifejtette a 2. és 3. számú beadványainkban foglaltakra részben reagálva az érveit, jogi állást foglalt a beadványainkban foglaltakkal kapcsolatban (részben reagált a perfüggőség valamint a használat jogával kapcsolatban is úgy, hogy a szükséges bizonyítás hiányát figyelmen kívül hagyta), amelyek eredetileg nem képezték a 60 (hatvan) napon belül benyújtott Felülvizsgálati Kérelem részét. **Összegezve: A Kúria a döntésének a rendelkező részében figyelmen kívül hagyta 2. 3. számú beadványainkban foglaltakat, az indoklásban ennek ellenére részben értelmezi azokat. Ezt kifejezetten a tisztességes eljárás megsértésének, ezzel együtt alaptörvény-ellenes eljárásnak tekintjük azzal, hogy a Kúria éppen a saját ítéletében foglalt, két külön BH-val és az 1/2016. (II. 15.) PK véleménnyel alátámasztott állásfoglalásával szemben fejtett ki indokolást a Kúria Részítéletében. E körben a Kúria álláspontunk szerint megsértette az Alaptörvény 25. cikkének (3) bekezdésében foglaltakat is,** hiszen éppen az általa hivatkozott **1/2016. (II. 15.) PK vélemény 7. pontjában** foglaltakkal ellentétes részítéletet hozott, mert a Kúria Részítéletében, pontosabban annak indokolásában részben kifejtette a 2. és 3. számú beadványainkban foglaltakra reagálva az érveit, jogi állást foglalt a beadványainkban foglaltakkal kapcsolatban. Ha a Kúria következetesen figyelembe vette volna többek között az előbb hivatkozott polgári kollégiumi véleményt, akkor semmilyen formában nem reagált volna a Kúria részítélete szerint a 60 (hatvan) napos határidőn túl benyújtott 2. és 3. számú előkészítő iratainkban foglaltakra, ezt a polgári kollégiumi vélemény szerint nem tehetné volna meg. **A Kúria azonban ennek éppen az ellenkezőjét tette a Kúria Részítélete indokolásának tanúsága szerint.**

4.

A jelen esetben álláspontunk szerint figyelembe veendő az Alkotmánybíróság tanácsának alkotmányjogi panasz tárgyában a IV/1573/2017. szám alatt meghozott határozata/végzése. Az Alkotmánybíróság ezen végzésében kifejtett határozott álláspontja véleményünk szerint rávilágít arra, hogy a jelen ügyben a házastársi életközösség megszakadásának és ezzel együtt a lakáshasználat megállapítása körében, a perben semmiféle bizonyítást nem folytattak le az eljáró bíróságok, mégis állást foglaltak ebben a kérdésben. A bírósági eljárás során született első- és másodfokú ideiglenes intézkedéssel kapcsolatos döntésekben meghatározottakat — amely „részletes bizonyítási kötelezettséget ír elő a használati jogok tekintetében” az eljáró bíróságok számára — nem tartotta be, másként félresöpörte a Másodfokú Bíróság, és ezt a jogsérelmet, mulasztást a Kúria sem orvosolta. Az I. rendű Alperes és az Indítványozó/Felperes életközössége megszakadásának a pontos időpontja tekintetében nem folytattak le az Alap Perben bizonyítási eljárást, és a II. fokú Bíróság e körben semmilyen nyilatkozat megtételére nem hívta fel a peres feleket, és a bizonyítás lefolytatása nélkül változtatta meg az Elsőokú Részítéletet. A fent hivatkozott alkotmánybírósági döntés vonatkozó részlete:

„[22] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét állította panaszában, és a sérelem megvalósulását abban látta, hogy a bíróságok nem tettek kellően eleget indokolási kötelezettségüknek, illetve elmulasztották bizonyítási kötelezettségüket, mert nem adtak helyt az indítványozó bizonyítási indítványainak. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének részét képező indokolt bírói döntéshez való jog tartalmát kifejtve azt az alkotmányos követelményt támasztotta a bíróságokkal szemben, hogy azok „a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be”, fenntartva, hogy az egyedi ügy összes körülményének függvénye, mikor kellően részletes az indokolás. Ez egyfelől nem jelenti azt, hogy a bíróságot a felek valamennyi érvelése tekintetében részletes indokolási kötelezettség terhelné, az azonban feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot {lásd mindebből: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [31]}.”

5.

E körben azt adjuk elő, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria a Csjt. speciális szabályozási rendszerét hagyta figyelmen kívül annak ellenére, hogy az Alkotmánybíróság több döntésében is kiemelte, hogy a Csjt. olyan speciális jogszabály, amelynek értelmezése bizonyos más jogszabályok eltérő alkalmazásával jár [hivatkozások: 995/B/1990. AB határozat családjogi jogszabályok egyes rendelkezései alkotmányellenességének vizsgálatáról; 1097/B/1993. AB határozat a házasságról, a családról és gyámságról szóló többször módosított 1952. évi IV. törvény 31/A-31/E. §-ok, továbbá a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 31. § (3) bekezdése alkotmányellenességének vizsgálatáról].

6.

Kiemeljük, hogy a hivatkozott peres eljárásra a régi, korabeli Ptk. és Csjt. vonatkozott, de figyelembe kellett volna venni az új Ptk. rendelkezéseit is, tekintettel a BH.2016.206 számú eseti döntésre. Ezen eseti döntésnek az a lényege, hogy az új Ptk. és a Csjt. a lakáshasználat tekintetében fedik egymást. Ennek az új Ptk. 4:77. §-ának (2) bekezdése

miatt van kiemelkedő jelentősége, mely szerint „*A házasság felbontása vagy a házassági életközösség megszűnése önmagában nem szünteti meg annak a házastársnak a használati jogát, aki a lakást a másik házastárs jogcíme folytán használja.*” **Ez azért kiemelkedő a jelen ügyben, mert ezek szerint az Indítványozó lakáshasználati jogosultsága a házastársi életközösség megszűnését követően is fennmaradt, jelenleg is fennáll,** amely tényt mind a Másodfokú Bíróság, mind pedig a Kúria félresöpörte, figyelmen kívül hagyta azzal, hogy a volt házastársak, mint peres felek a lakáshasználat kérdésében a mai napig nem állapodtak meg.

7.

Mind a Másodfokú Bíróság, mind pedig a Kúria figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy [REDACTED] az építkezés ideje alatt, 1999 júliuástól önálló bérleti joga, vagy 1999 novemberétől jelenleg is, ingyenes lakáshasználati joga áll fenn. A **Csjt. 31./A. §-ának (1) és 31./B. §-ának (1)–(3) bekezdései** szerinti „lakáshasználat rendezése” ez ideig nem történt meg a felek között, tekintettel arra, hogy az I. r. Alperes a lakáshasználatot nem hagyott fel, és a gyermeke, pontosabban a volt házastársak közös gyermeke, [REDACTED] részére a mai napig biztosítja a lakáshasználatot, tekintettel a **Csjt. 31/B. §-ának (2) bekezdésére**. A volt házastársak válásukat követően a **Csjt. 72. §-ának (1) bekezdésére** is tekintettel, közös szülői felügyeletben állapodtak meg. Tény, hogy az I. r. Alperes használati joga a felek házasságának ideje alatt keletkezett, és ez alapján az I. r. Alperes az Indítványozó részére a **Ptk. 165. §-ának (1) bekezdésében** foglaltak szerint a szívességi lakáshasználatot jogszerűen biztosította, és biztosítja jelenleg is. **Az előbb hivatkozott jogszabályi rendelkezések alkalmazását és figyelembe vételét mind a Másodfokú Bíróság, mind pedig a Kúria álláspontpontunk szerint alaptörvényellenesen figyelmen kívül hagyta, félresöpörte határozatának meghozatalakor, illetve a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket helytelenül értelmezte az Alaptörvény 28. cikkében foglalt kötelezettségének ellenére.**

8.

Az építkezés jogosultja, az építtető közigazgatási szempontból az I. r. Alperes volt. Figyelemmel a **Csjt 23. §-ának (1) bekezdésére**, ennek megfelelően az építkezésről az építkezés bonyolításáról közösen döntöttek a volt házastársak. A felek házasságát csak **2003. február 20.** napján bontotta fel jogerősen az eljáró bíróság. Vagyoni szempontból az életközösség megszakadását veszi figyelembe a joggyakorlat, miközben jogilag a felek házassága fennállt, és az építkezést közösen bonyolították a volt házastársak az életközösség megszakadása után is. **A ráépítés folytán tulajdonjog, méghozzá közös tulajdon jött létre. A Másodfokú Bíróság és a Kúria teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, félresöpörte, hogy az építkezés alatt a felek mindvégig házastársak voltak.** Példaként megjegyezzük, hogy ha a felek bármelyike az életközösség megszakadását követően, azonban a válás bíróság által történt felbontása előtt új házasságot kötött volna, akkor bűncselekmény valósult volna meg. Ebből az következik, hogy álláspontunk szerint **mind a Másodfokú Bíróságnak, mind pedig a Kúriának a házasság jogi szempontból való fennállását is figyelembe kellett volna vennie ítélete meghozatalakor.** A kapcsolódó közigazgatási eljárások határozatai jogerősen rendelkeznek arról, hogy az Indítványozó nem volt építtető, ezzel szemben az I. r. Alperes volt az építtető. Ezért a felek házassági vagyon megosztásában jogszerűen állapodtak meg a létre jött vagyon /tulajdon megosztásában, amint azt az Elsőfokú Bíróság is kimondta

Elsőfokú Részítéletében. A Másodfokú Részítélet és a Kúria Részítélete az Indítványozó, mint Felperes lakáshasználatáról értekezik, ez is hibás, mert a ráépítés vizsgálata az I. r. Alperes, mint építtető tekintetében terjedhetett volna ki.

9.

Az eljáró Másodfokú Bíróság és a Kúria azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a kialakult joggyakorlat szerint a vagyoni jogi rendelkezések tágabb értelmezése szerint a házastársak közös lakás használata is ide tartozik. A Csjt. 31/A. §-ának (1) bekezdése szerint ezt kizárólag írásban lehet rendezni. A tulajdonjog megállapítása iránti per az Ingatlanok csak egy meghatározott hányadára vonatkozik, miközben a fennálló ingyenes használat joga az egész Ingatlant érinti.

10.

Felhívjuk a figyelmet arra, hogy sem a Másodfokú Bíróság, sem a Kúria nem vette figyelembe, hogy az építkezés, ezzel együtt a házastársi közös vagyon növekedése ténylegesen meddig tartott, és pontosan milyen összegben növekedett meg a házastársi közös vagyon. E körben előadjuk, hogy mindkét fél vitatja azt az ítéleti rendelkezést, mely szerint a házastársak életk. közössége 2002 januárjában szűnt volna meg. Ezt az adatot a Másodfokú Bíróság és a Kúria automatikusan, mindenféle vizsgálat nélkül tette magáévá, pontosabban az ítéletek részévé, ugyanakkor e körben semmiféle bizonyítást, tényfeltárást nem folytatott le. Ennek azért van jelentősége, mert a volt házastársak vitatják azt, hogy az életközösségük 2002 januárjában szűnt volna meg. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a 10.P.II.20.356/2002/28. számú, 2003. február 20. napján jogerőre emelkedett házassági bontóperi ítélet ezt nem ítélte dologként (res iudicata), hanem csupán tényállási elemként rögzítette, ezért az vitatható, és a felek ezt vitatják is. A házastársi életközösség valójában, a felek kölcsönös nyilatkozatai alapján csak 2003. február 20. napján, a bontóperi ítélet jogerőre emelkedésével egyidejűleg szűnt meg. [redacted] és csak ekkor költözött el véglegesen az Ingatlanból, ez ideig azonban nem költözött el végleges hatállyal, különös tekintettel az akkor még kiskorú közös gyermekre, [redacted] aki ezt megelőzően még nem tudta nélkülözni az édesanyja közelségét, gondozását és nevelését. A fent leírtaknak megfelelően az építési jog a volt házastársak által közösen gyakorolt jog volt, ennek alapján az építkezés teljes folyamata a házassági életközösség ideje alatt zajlott, és az ezzel kapcsolatos teljes vagyonnövekmény a házastársi közös vagyon részét képezi, azonban ezt mind a Másodfokú Bíróság, mind pedig a Kúria elmulasztotta megvizsgálni, a Részítéletben pedig még csak utalás sem található e tekintetben.

11.

A Másodfokú Bíróság és a Kúria abban is tévedtek, hogy a Bérleti Szerződés kapcsán a Magyar Állam II. r. Alperes nyilatkozatát fogadták el, mely szerint a Bérleti Szerződés kizárólag [redacted] nevesítette, de az Indítványozó [redacted] t, mint férjet nem, ezért a bírósági álláspontja szerint a Felperes be sem költözhetett volna az Ingatlanba. Egyrészt ez a nyilatkozat ellentétes a Csjt. 77. §-ának (1) bekezdésével, mely szerint a kiskorú gyermek elhelyezése, beköltözése nem szerződésen, hanem törvényen alapult. Másrészt az Új Ptk. pontosan meghatározza a Csjt. és az ahhoz kapcsolódó joggyakorlat szerint a házastársi közös lakás fogalmát. Az Új Ptk. 4:76. §-ának [A házastársi közös lakás] (1) bekezdése szerint: „Házastársi közös lakás az a lakás, amelyben

a házastársak egyikük vagy mindkettőjük tulajdonjoga, hasznélvezeti joga vagy bérleti joga alapján együtt laknak. (2) A házastársak kiskorú gyermekének lakáshasználatát a házastársi közös lakásban kell biztosítani. (3) E fejezet alkalmazásában lakáshasználatra jogosult a lakásra kizárólagos jogcímmel rendelkező házastársak kiskorú gyermeke is.” Harmadrésről a **BH2013.306** is pontosan meghatározza a házastársi közös lakást.

12.

Egyebekben az 1999-ben hatályos Alkotmány szerint, pontosabban a **korabeli, régi Alkotmány 67. §-ának (1) bekezdése** a következő rendelkezést tartalmazza: „*A Magyar Köztársaságban minden gyermeknek joga van a családjá, az állam és a társadalom részéről arra a védelemre és gondoskodásra, amely a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges.*” Az idézett családjogi rendelkezések a kiskorú gyermek hivatkozott alkotmányos jogának törvényi garanciái. A gyermek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődését biztosító alkotmányos védelem és gondoskodás egyik garanciális megnyilvánulása ugyanis az a szabályozás, amelynek alapján a kiskorú gyermek lakáshasználati joga a tulajdonos (önálló bérlo) birtoklási, használati jogosultságát megelőzi.

13.

■■■■■ nevesítését ezért nem lehet bérbeadói hozzájárulásnak tekinteni a **beköltözés tekintetében, hiszen törvény biztosítja ezt a jogot.** Azonban a „bérlo társi” jog igazolásához ez megfelelő. Azaz az I. r. Alperes már csak azért sem mondta fel és szándékában sem volt a Bérleti Szerződést felmondani, mert azt a kiskorúra vonatkozó vagyonkezelési szabályok szerint nem is tudta volna megtenni. (A Csjt. szerint például ingatlant vásárolni önállóan is lehetséges a gyermek részére, eladni azonban kizárólag együttesen, gyámhatósági engedéllyel lehetséges.) Márpedig ■■■■■-nt bérlo társ, a bérleti jog, mint vagyonértékű jog jogosultja. E körben megjegyezzük, számos olyan alkotmánybírói határozat áll rendelkezésre, ami úgy rendelkezik, hogy **a Csjt. olyan speciális törvény, amely némely esetben a „megengedhetőség” elve alapján felülír bizonyos más törvényi, így például Ptk.-ban foglalt szabályt** (hivatkozva: 1097/B/1993. AB határozat, 995/B/1990. AB határozat, 4/1990. (III. 4.) AB határozat).

14.

Végül hivatkozni kívánunk a **BH2015. 177.** számú eseti döntésre, melynek utolsó előtti bekezdése szerint:

*„[32] A Kúria — tekintettel arra, hogy az elsőfokú bírósági és **rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség olyan terjedelmű bizonyítási eljárás lefolytatására, mint amelyet az Alkotmánybíróság által alkalmazni rendelt Art. 131. § (1)-(3) bekezdése** megkíván, és a bíróság nem vonhatja el az adóhatóság jogkörét, nem csorbíthatja a felperesek jogorvoslatához való jogát — **csak az ítéletében megjelölt keresettel támadott határozatok hatályon kívül helyezéséről és az első fokú adóhatóságok új eljárásra kötelezéséről dönthetett.**”*

Ez az eseti döntés álláspontunk szerint azt erősíti meg analógia útján, hogy ha a Kúriának nem állt módjában már a legutóbb becsatolt bizonyítékokat (például engedményező okirat a használat joga kapcsán) figyelembe venni/mérlegelni, de érzékelte, hogy e miatt csorbulhatnak a felperesi jogok, akkor **hatályon kívül kellett volna helyeznie a**

Másodfokú Részítéletet, és az Elsőfokú Bíróságot új eljárás lefolytatására kellett volna köteleznie.

E körben hivatkozunk a vonatkozó, fent hivatkozott BH2015.177. számú eseti döntés szignifikáns iránymutatására is, mely szerint „A bíróságnak a jogvita eldöntésére irányadó jogot az Alaptörvény 28. cikke szerint kell értelmeznie és az Alkotmánybíróság döntésének megfelelően, az abban meghatározott alkotmányos követelményt érvényre juttatva kell alkalmaznia [2003. évi XCII. tv. 3. §, 31. § (1) bek., 35. § (2) bek.; 2011. évi CLI. tv. 39. § (1) bek.; Alaptörvény 28. cikk].

E körben emeljük ki azt, hogy a Másodfokú Bíróság és a Kúria álláspontunk szerint az **Alaptörvény 28. cikkében** foglaltakkal is ellentétes részítéleteket hozott, megsértette ezen cikket. A teljesség kedvéért ismételten idézzük az **Alaptörvény 28. cikkét**: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józanésznek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

Ha a Másodfokú Bíróság és a Kúria az alkotmányos követelményt érvényre juttatva alkalmazta volna a vonatkozó, általunk fent hivatkozott jogszabályokat, illetve jogszabályi rendelkezéseket, részítéleteinek meghozatala során ennek megfelelően értelmezte volna a régi, korabeli Csjt. és Ptk. vonatkozó rendelkezéseit, akkor a Felperesre nézve lényegesen kedvezőbb, a periratokkal összhangban lévő, a valóságnak megfelelő, tényállásszerű, és ami a legfontosabb, ésszerű részítéleteket hozott volna. Ez végeredményben a Felperes tulajdonjogának megállapítását, tulajdonszerzését eredményezte volna. A fent részletesen leírtakkal alátámasztva ez azonban nem történt meg.

15.

Másrésről azzal, hogy a Másodfokú Bíróság meghozta a Másodfokú Részítéletet, valamint a Kúria helyben hagyta a Másodfokú Részítéletet, az eljáró bíróságok **kifejezetten megsértették az Indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikke (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való jogát, mint alapjogot.** A felperesi bírósági beadványokból valamint a Fővárosi Törvényszék Elsőfokú Részítéletéből egyértelműen kiderül, hogy az Indítványozó mint Felperes ráépítés útján jogosult az őt arányosan megillető tulajdoni hányadra, ettől a jogától azonban végső soron a Kúria Részítélete — álláspontunk szerint jogellenes és tisztességtelen módon — megfosztotta, a Kúria Részítélete szerint az Indítványozó, mint Felperes az őt megillető tulajdonjoggal nem rendelkezhet, illetve nem gyakorolhatja a tulajdonjog részjogosultságait képező birtoklási, használati, hasznosítási jogosultságait annak ellenére, hogy ráépítés útján — megállapodás hiányában, a törvény alapján — közös tulajdoni hányadot szerzett az Ingatlanban.

16.

A **tulajdonjog védelme tekintetében** az alábbiakat adjuk elő. Alapjogi védelem illeti meg az Alkotmánybíróság szerint azt is, akinek a tulajdonszerzéshez kétségtelen jogcíme van [37/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 246.], a jogcím akkor kétségtelen, ha az egyértelmű [893/B/1994. AB határozat, ABH 1996, 500. (Indokolás [16]). A fentiekből következően a tulajdonhoz való jognak az **Alaptörvény XIII. cikkében** foglalt szabálya

alapvetően a tulajdonjog alkotmányos intézményének kétségbevonásával, a tulajdonhoz való jognak a szakjogi jogalkalmazáson (jogértelmezésen) kívül eső elvitatásával, illetve a tulajdonnak az állam általi, a kisajátításra vonatkozó alaptörvényi feltételeket figyelmen kívül hagyó elvonásával sérülhet.

17.

E körben hivatkozunk az **Alkotmánybíróság IV/1573/2017. szám alatt, alkotmányjogi panasz tárgyában meghozott végzésére**. Ezen végzésből egyértelműen levezethető, hogy az Indítványozó Felperes ezen végzésben foglalt elvárásoknak megfelelően járt el, ezért a **Ptk. 137. §-a** alapján, erre irányuló megállapodás nélkül, ráépítés útján — összhangban a az Elsőfokú Bíróság Elsőfokú Részítéletében foglaltakkal — tulajdonjogot szerzett az Ingatlanban. E körben egyértelműen tisztázásra került, és ezt a volt házastársak házastársi vagyonegyesítéséről szóló megállapodása is alátámasztja, hogy az Indítványozó Felperes a saját, külön vagyonából finanszírozta a ráépítést, végig együttműködve az építési jogosultsággal rendelkező I. r. Alperes, [REDACTED] volt házastársával, az Ingatlant megfelelő jogcím alapján használta, ennek megfelelően a ráépítési folyamatban jóhiszemű építtetőnek minősül.

VIII

EGYÉB NYILATKOZATOK ÉS MELLÉKLETEK

1.

Nyilatkozunk arról, hogy az Indítványozó Felperes kezdeményezte a bíróságon az Alkotmányjogi Panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését. A **végrehajtást foganatosító Pesti Központi Kerületi Bíróság** végzésével helyt adott a bírósági ítélet végrehajtása felfüggesztése iránti kérelmünknek, és a végrehajtást 4 (négy) hónapra, 2018. április 15. napjáig felfüggesztette, így a Másodfokú Részítélet végrehajtása jelenleg is felfüggesztés hatálya alatt áll.

2.

Tekintettel arra, hogy a fenti 1. pontban megjelölt felfüggesztés időbeli hatálya 2018. április 15. napján (rövid határidőn belül) megszűnik, és arra, hogy az elsőfokú bíróság, azaz a Tisztelt Fővárosi Törvényszék az Alkotmányjogi Panaszban sérelmezett jogszabályi rendelkezés alkalmazásával született jogerős bírósági döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig felfüggesztheti, illetve a döntés végrehajtásának felfüggesztését az Indítványozó is kezdeményezheti, a jelen Alkotmányjogi Panasz keretein belül **kérjük/indítványozzuk, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék a Régi Pp. 359/C. §-ának (1) bekezdése** valamint az **Új Pp. 426. §-ának (1) bekezdése** alapján az Alkotmányjogi Panaszban sérelmezett jogszabályi rendelkezés alkalmazásával született jogerős bírósági döntés, azaz a Részítélet végrehajtását az **Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függeszse fel**. A végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmünket, pontosabban annak részletes indokolását, és a kapcsolódó mellékleteket a jelen Alkotmányjogi Panaszhoz csatolt **I/1. Számú Melléklet** tartalmazza.

3.

I/2. Számú Mellékletként csatoljuk a Felperesnek kifejezetten a jelen Alkotmányjogi Panasz elkészítésére, benyújtására, és az ezzel kapcsolatos alkotmánybíróági eljárásban való jogi képviselőre vonatkozó ügyvédi meghatalmazást.

4.

Az **Abtv. 52. §-ának (5) bekezdésére és az 57. §-ának (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. §-ának (2) bekezdésére** tekintettel nyilatkozunk, hogy sem az Indítványozó, sem pedig az Indítványozó meghatalmazott jogi képviselője a jelen Alkotmányjogi Panasz indítvánnyal összefüggésben nem járul hozzá nevének, személyes adatainak a nyilvánosságra hozatalához, különös tekintettel arra, hogy a jelen Alkotmányjogi Panaszban foglalt alkotmányossági kérelem (tehát az ügy) lényegét az Alkotmánybíróság a honlapján közzéteszi.

Mellékletek:

I/1.: a végrehajtás felfüggesztése iránti külön kérelem, illetve annak részletes indokolása a kapcsolódó mellékletekkel együtt (kelt: 2018. január 24.);

I/2.: az ügyvédi meghatalmazás (kelt: 2018. január 06.).

Budapest, 2018. január 25.

Dr. Szikszai Csaba

